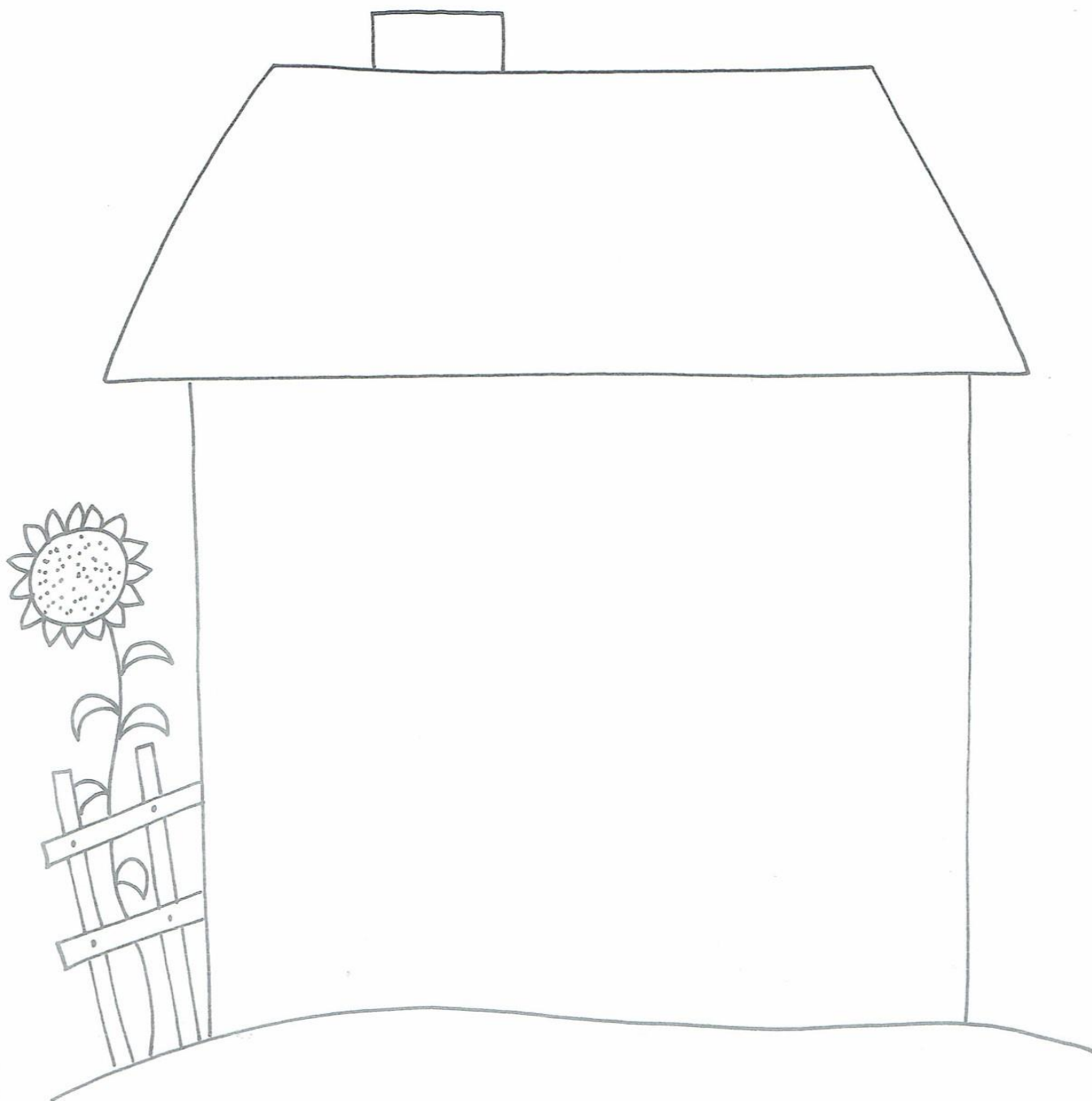


Téma týdne:

MOJE RODINA

1. úkol: Víš, kdo všechno patří do vaší rodiny? Vyplň úkoly na pracovním listu

Nakresli do domečku okénka, v každém okénku postupně namaluj maminku, tatínka, sebe a své sourozence. Potom obrázek dokonči a vybarvi.



2. Úkol: Požádej někoho z rodiny o přečtení básničky a odpovídej na zadané otázky

Jaroslav Seifert
Ukolébavka (Maminka)

Až chlapečku, zavřeš víčka,
vyskočíš si na koníčka.
A koníček spí

na louce je plno květin,
pojedeš s ním do kopretin.
Kopretiny spí.

Pojedeš s ním k Černé skále,
po silnici u maštale.
Černá skála spí.

A pod skálou voda hučí,
vezmu tě zas do náručí.
A chlapeček spí.

Úkoly k básničce:

- vytleskej jednotlivá slova a urči, kolikrát jsi tleskl(a) - kolik slabik má slovo. Např.
ko – ní – ček 3x
ko – pre – ti – na 4x
maš – tal 2x
- urči začínající hlásku slov
- vyhledej další slova, která začínají stejně
- poznáš poslední hlásku slova

Protáhni se při říkance:

Táta dlouhý	stoj, pomalu protáhnout trup a horní končetiny, vytáhnout se na špičky
máma krátká	stoj, pokrčíme dolní končetiny, podřep, výdrž
děti jako pimprlátka....	dřep, výdrž ve dřepu

3. úkol: Zazpívejte si písničku MUZIKANTSKÁ RODINA
a společně si zahrajte na muzikanty

<https://www.youtube.com/watch?v=y0dYivHi5wY>

MUZIKANTSKÁ RODINA

hudba: Jiří Teml
slova: Jindřich Balík

Živě

Tá - ta vče - ra v ša - tní - ku za - tlou - kal pár hře - bí - ků.

Bum, bum, bum (pěstí do dřeva) až se trá - sl ce - lý dům.

2. V kuchyni zas maminka
každou chvíli zacinká
pokličkou, (pokličky)
velkou nebo maličkou.
3. Naše malá Monika
taky v hudbě vyniká.
Ta hraje (lžičkou o sklenku)
na skleničku od čaje.
4. I náš Věna ze zvyku
umí dělat muziku:
panečku, (dvě vařečky)
vařečkou o vařečku.
5. Když my hrajem do-re-mi,
každá pozná, co jsme my:
jediná (všechno)
muzikantská rodina.



4. úkol: Dokresli druhý obrázek domu tak, aby byl stejný jako ten první



5. úkol: Přečtěte si pohádku NEPOSLUŠNÉ TKANIČKY.

Po přečtení si zopakujte děj pohádky.

Můžete s dětmi zkusit zavazovat nejprve na jednoduchý uzel a po zvládnutí zkusit i mašličku.

Neposlušné tkaničky

Začaly prázdniny. Bylo krásně teplo a před výlohou obchodu s botami stála paní se svým malým synem Edou. Ostatní kluci běhali na hřišti s míčem a hráli fotbal, ale Eda neměl na fotbal pořádné boty.

„Maminko, moc tě prosím, kup mi ty krásné tenisky!“ škemral Eda před výlohou.

Maminka se na něj podívala a navrhla mu: „Ty jsou moc drahé, vyber si nějaké jiné! Třeba tyhle bílé jsou docela hezké!“ a ukazovala na ně prstem do výkladní skříně.

Eda protestoval: „Ale ty jsou strašně obyčejné! Já chci takové, jaké nikdo jiný nemá.“

Maminka se zamračila, ale jen na chvíli. Dostala totiž nápad. „Víš co? Půjdeme se podívat dovnitř. Kdyby prodávali třeba barevné tkaničky, mohli bychom je navléknout do bílých tenisek a hned by vypadaly zvláště.“

Eda neochotně přitakal: „No tak jo!“

V obchodě s obuví si Eda vyzkoušel bílé tenisky a pak do nich vybrali a navlékli tlusté zelenooranžové tkaničky. Vypadaly teď opravdu zajímavě.

„Ano, mamí, ty chci!“ radoval se kluk.

Hned jak přišli domů, obul si nové tenisky s barevnými tkaničkami a už chtěl běžet ven, aby se pochlubil ostatním klukům. A hlavně, aby ty nové bílé tenisky naučil hrát fotbal. Každé kopačky i tenisky se to totiž musí nejprve naučit.



Udělal dva kroky a už byl na zemi rozplácnutý jako žába.
„Co se stalo?“ volala na něj maminka a honem se běžela podívat.

„Spadl jsem,“ hlásil neochotně Eda.

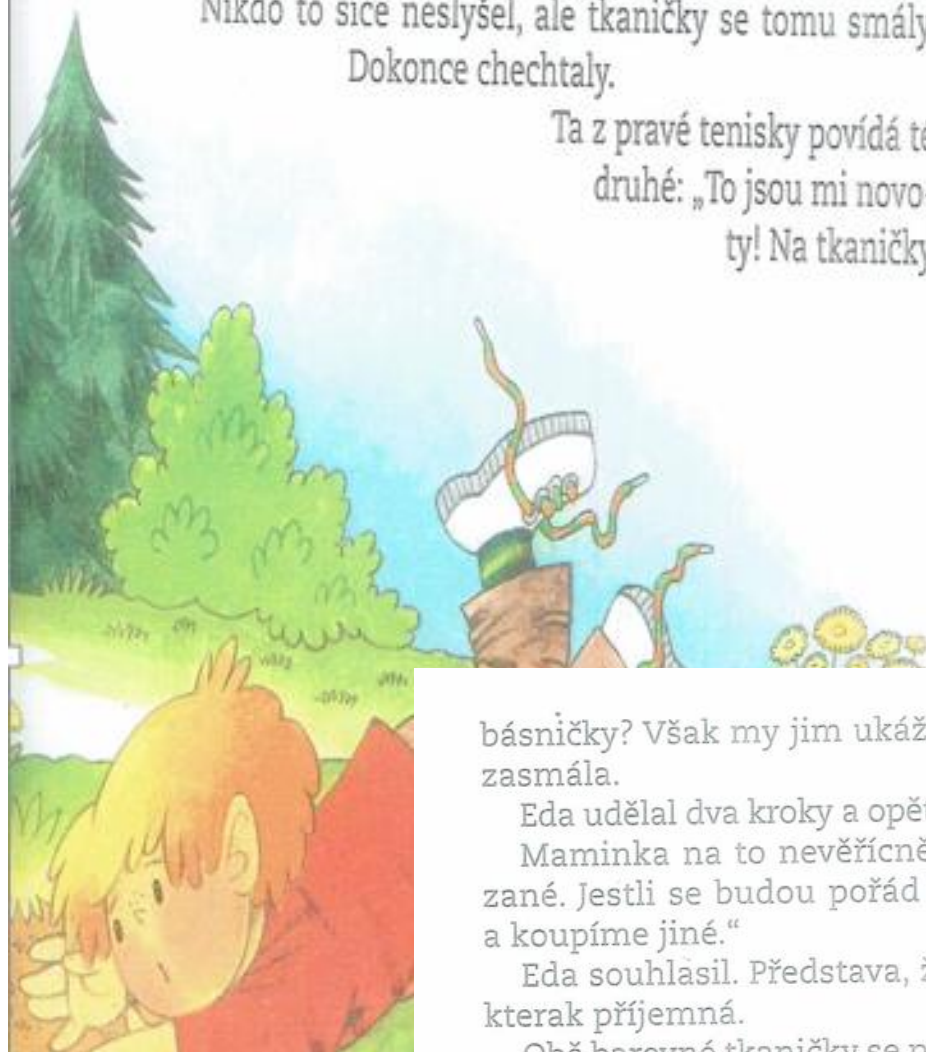
„Není divu, když máš rozvázané tkaničky!“ smála se maminka. „Jak jsme se to učili?“

Jedna smyčka, druhá smyčka,
k tomu ještě malá klička,
utáhni to trošičku,
ať máš hezkou mašličku!“

A s těmi slovy Edovi tkaničky zavázala.

Nikdo to sice neslyšel, ale tkaničky se tomu smály.
Dokonce chechtaly.

Ta z pravé tenisky povídá té
druhé: „To jsou mi novo-
ty! Na tkaničky



básničky? Však my jim ukážeme! Že jo?“ a znovu se hlasitě zasmála.

Eda udělal dva kroky a opět se natáhl jak dlouhý tak široký.

Maminka na to nevěřícně zírala. „Už je máš zase rozvázané. Jestli se budou pořád samy rozvazovat, vyhodíme je a koupíme jiné.“

Eda souhlasil. Představa, že by stále padal, mu nebyla nikterak příjemná.

Obě barevné tkaničky se polekaly. Nechtěly se dostat mezi všelijaké odpadky, a proto se rozhodly, že se polepší.

Od té doby už s nimi Eda potíže neměl, a dokonce se s nimi i chlubil, protože zůstávaly zavázané nejdéle ze všech tkaniček.